

Здравко кротичко се прислони до майчиния си skutъ и се загледа въ ластовичката, която трепкаше съ крилца и жално-милно чуруликаше...

— Чувашъ ли, миличко, — подзе майка му, — чувашъ ли какви думи дума ластовичката?

— Какви, маминко?

— Тя дума, чедо: „сбогомъ, тихо и топло гнѣздице; прощай и ти, мило и хубаво, дѣте! Далечъ, далечъ отивамъ азъ, — на югъ, кждѣто ясно слънце трепти, не захожда... И много ще ти бжда благодарна, мило дѣте, и Богъ ще те благослови: не разваляй хубавото ми гнѣздице, докато се върна; пази го и отъ лоши дѣца...“

Майката прѣгърна дѣтето и нѣжно го цѣлуна по червенитѣ макови бузки.

— Кажи, кажи и, миличко, — продължи тя: — „сбогомъ, мила дружке! Бжди спокойна: никой не ще покжтне твоето гнѣздице — азъ ще го пазя и мама ще го варди... Но чуй и ти, мила ластовичке: тамъ на югъ, въ незнаенъ край, ти ще видишъ единъ тжженъ човѣкъ съ голѣми черни очи и кждрава коса, — той вѣчно тжгува за тази кжщичка, и за насъ: той е моятъ татко! Поздрави го, и кажи му, че неговото хубаво момче порастна — и ходи на училище и скоро ще му пише писъмце. Разкажи му, че ние день и нощъ го мислимъ; че мама сутринъ-вечеръ ходи въ църква — и се моли за него и всички негови злочести другари, да имъ даде Богъ здраве и сила и твърдостъ, да прѣнесатъ тжги и неволи, — и живо-здро да се върнатъ, че ги чакатъ скръбни майки, тжжни невѣсти и... златни рожби!“

Здравко обви съ малкитѣ ржчички майчината си шия и тжжно се усмихна. Ластовичката отврѣме-наврѣме подхвъркваше и чуруликаше, като че ли искаше да каже: „Чухъ, мило дѣте, разбрахъ!“ Здравкова майка не отвеждаше погледъ отъ хубавитѣ черни очи на Здравко, — и мислѣше за своя злочестъ съпругъ, който скиташе немилъ-недрагъ по чужди краища и оплакваше своята тежка сждба...

Мжно бѣше и на Здравко да се раздѣли съ свидната си дружка. Че цѣло лѣто го весели тя: всѣка сутринъ му пѣеше звѣнки пѣсни и въ румени зори го будѣше... Ластовичката чевръсто подхвъркна, завъртѣ се, изчурулика нѣщо бързо-бързо на другаркитѣ си и се върна въ гнѣздото.